அமெரிக்காவில் ஒரு பாரதிதாசன்

தொகுப்பு நூல்

ஆசிரியர் :

சி. என். அண்ணாதுரை M. A.
இரா. நெடுஞ்செழியன் M. A.
க. அன்பழகன் M. A.

நாவலர் பதிப்பகம்,
தெப்பக்குளம், திருச்சி.

மார்ச்சு—1951
ஜனக்குரல் வெளியீடு.

விலை அணா 0—8—0

அச்சிட்டது:
ஸ்டார் பிரஸ், துறையூர், திருச்சி ஜில்லா.

பதிப்புரை

கவியரசர் பாரதி
தாசன் அவர்களைப்பற்றி
வெளியிடப்பட்ட
தொகுப்பு நூலாகிய
" புரட்சிக் கவிஞர் "
என்னும் பெரும் நூலை
தமிழ் மக்கள் நலம்கருதி
கவிஞரின் மணி விழா
நடைபெறும் இந்தச் சம
யத்தில் சுருக்கமாக மிக
குறைந்தவிலையில் வெளி
யிட்டிருக்கிறேன்.

அன்பு-ஆறுமுகம்

அமெரிக்காவில் ஒரு பாரதிதாசன்

அமெரிக்கநாட்டிலே, ஒரு பாரதிதாசன் புதுக்கவி என்றும் புரட்சிக்கவி என்றும் கொண்டாடப்படுபவர். ஆனால், தமிழரில், தன்மானக் கோட்பாடுடையவர் புரட்சிக்கவி பாரதிதாசனைத் துவக்கத்திலேயே பாராட்டினர். அமெரிக்கநாட்டுப் பாரதிதாசனுக்கு, ஆரம்ப காலத்திலே அஃதும் இல்லை. இன்றும் நமது கவிஞரை இங்குள்ள ஏடுதாங்கிகள், ஏதேனும் கூறிடுவர் இறுமாப்புடன். அன்று, அமெரிக்கநாட்டுக் கவிஞனையும் அவ்விதமே ஏளனம் செய்தனர். பின்னரோ புகழுரையைப் பொழிந்தனர்!

புரட்சிக்கவிஞர், வால்ட் விட்மன் என்பாரையே நாம், அமெரிக்க நாட்டுப் பாரதிதாசன் என்கிறோம். அவர், கவிதை எப்படி இருத்தல் வேண்டும், என்பது பற்றித் தமது கருத்தைப் பலசமயங்களிலே கூறியிருக்கிறார். ஒரு கவி, கவிதையின் இலட்சணத்தை விளக்குவது, அவரை நாம் அறியவும், அவர் மூலம் பொதுவாகவே கவிதாமணிகள் எவ்வண்ணம் இருப்பர் என தெரியவும், ஓர் வாய்ப்பளிக்கிறது. இதோ வால்ட் விட்மன், படப்பிடிப்பு! பாருங்கள், கவியின் உருவம் கவர்ச்சியுடன் காட்சி அளிப்பதை.

வால்ட்விட்மனின் கருத்துகள், பல, பாரதிதாசனுடையது போன்றே, பழைய கட்டுகளை உடைத்தெறியும் வெடிகுண்டுகள் போன்றுள்ளன. மக்களின் மேம்பாடே, விட்மனுக்குக் குறிக்கோள். மத தத்து

வார்த்தங்களிலே அவர் மயங்கவில்லை அவருடைய மணிமொழிகளிலே, சில இங்கு தருகிறோம்.

பழைய கட்டுப்பாடுகளையும் முட்டுப்பாடுகளையும் உடைத்தெறிந்து, கவிதைக்கும் வசனத்திற்கும் புதிய சுதந்தர ஓட்டந் தருகிறேன். ஆசான் எனினும் பாரேன்; அவன் எழுதிய வழக்கமான கருத்துக்களைத் தகர்த்தெறிவேன்.

உள்ளத்தை வெளிப்படையாக, சீர் தளைகளுக்குக் கட்டுப்படாமல், தைரியமாகச் சொல்பவனே கவிஞன். அவன் எதுகை மோனையின் அடிமையல்லன். சொல்லிற்கும், யாப்பிற்கும் இலக்கணத்திற்குங் கூட அவன் அடிமையல்லன். அவன் அவற்றின் தலைவன்; கருத்தின் முதல்வன். அவன் ஒரு சிருஷ்டி கர்த்தா!

எந்தப் பழைய வழக்கத்திற்கும் தொத்தடிமையல்லன். பழைமைக் குட்டையில் பாசிப்படர்ந்த பழக்கங்களை ஒழித்து, அவன்வாழ்விற்கு ஓட்டமளிக்கிறான்.

உண்மைக்கவி ஒரு தீர்க்கதரிசி. அவன் பழங் கவிகளின் எதிரொலியல்லன்; பழைய வழக்கத்தின் பின்பாட்டுக்காரன், அல்லன்.

கவி, வெறும் நீதிப்புரோகிதன் அல்லன், உவமையணிகளிலும், வர்ணனைகளிலும் விளையாடிக் காலங் கழிப்பவன் அல்லன்.

கவிகள், பிறர் அறிய முடியாத அருளாவேசத்தை விளக்குவோர், நிகழ்காலத்திற்படிந்த மகத்தான எதிர்காலச் சாயலின் கண்ணாடிகள். அங்கீகாரமின்றி உலகிற்கு அறமளிப்போர் கவிகளே!

மனிதா! நீ யாருக்கும் தலை வணங்காதே; நிமிர்ந்து நட; கைவீசிச் செல்! உலகைக் காதலி! காதலில்

கூசாதே! செல்வச் செருக்கரை, கொடுங்கோல் அரக்கரை, மத வெறியரை ஒதுக்கித் தள்ளி, மனச்சாட்சியைத் துணைகொண்டு நட, ஏழைகளிடம் இரக்கம் காட்டு தொழிலாளருக்கு ஆறுதலளி. பாட்டாளியிடம் பரிவு கொள். தாராளமாக உதவு. உழைப்பை மதி; ஊருக்கு உதவு! உனக்கு எட்டாத கடவுளைப் பற்றித் தெரிந்ததாகப் பிதற்றாதே!

எதையும் சித்தித்துப்பார்! யாருக்கும்நீவிர் தாழ்ந்தவரல்லீர்! எவர்க்கும் அடிமையல்லீர்! நீவிரே தலைவர்! தலை நிமிர்ந்திடுக!

பண்டு நடந்த அற்புதங்கள்? வெறும் பொய்கள். நம்பாதீர்! அகம்பாவக் கொடுங்கோலரை வீழ்த்துவீர், வீழ்ந்தோரை உயர்த்துவீர்!

இனி உலகில் புரோகிதர், சாமியார் அதிகாரம் நடக்காது. அவர்கள்காலம் மலையேறிப்போய்விட்டது ஒவ்வொருவனும், தனக்குத்தானே உபதேசியாகி விடுவான், உள்ளம் உணர்ந்து உரத்துடன் வாழ்வான். பழைய கட்டுப்பாடுகள் ஒழியும்.

மனிதா! எதற்கும் அஞ்சாதே! ஆற்றலுள்ள வெற்றிவீரனென விளங்கு, வாழ்வைநடத்த முனைந்து நில்.

நமது இன்றையச் சமுதாயம், பூச்சழகில், பேச்சழகில், வெளிவேடத்தில், தன்னலப் போட்டிப்பொறாமையில், கலகலத்துப்போன அந்நாள் வழக்கங்களில் மோகம் கொண்டு, உள்ளே உரமற்று, ஒன்றுமின்றிக் கிடக்கிறது. இந்நிலை மாறவேண்டும்.

நம் இலக்கியங்கள், வெறும் வார்த்தைக் கோவையாக உள்ளன. இலக்கியமே, நாட்டினருக்கு ஊட்ட

மளிப்பது. இலக்கியம் வாழ்வின் விளக்கமாய், உயிரு டன் ஒட்டுவதாய் இருத்தல் வேண்டும்,

உடலுறுதி, உள்ள உரம், கருத்துப் பொலிவு, கருத்து விடுதலை, கலைப்பண்பு, பயன்தரும் தொழில் ஊக்கம், நல்லநட்பு, ஈகை, சுரண்டுவதற்குப் பயன் படாத (மனிதத்) தொடர்பு, சாதிமதப் பிடிவாதமற்ற வீறுநடை, பணத்திமிரற்ற உறவு, இவையே குடி அர சின் குணங்கள்! குடி அரசு பொருளைவிட, மனிதனை மேன்மையாக மதித்திட வேண்டும்.

நான் உலக மக்களில் ஒருவன்! செருக்கற்றவன்! கள்ளமற்ற வெள்ளைஉள்ளம்! எவருடனும் செல்வேன் கைகோர்த்து! களிப்புடன் வானத்தை நோக்கிவணங்கி வரம் கேட்பதில்லை. உழைத்து வாழ்கிறேன். ஊரை ஏய்த்தல்ல இருப்பதைக் கொடுக்கிறேன் மற்றவர்க் கும். மக்களின் தோழன் நான் புலவரிடமல்ல பாடங் கேட்டது, எனக்கு ஆசிரியர் எளியோர். அவர் தரும் பாடத்தைப் பேராசிரியர்களுக்கு நான்போதிக்கிறேன்.

காற்று எங்கும் வீசும், நானும் அப்படியே எங் கும் உலவுவேன். ஏழை பணக்காரன், புண்யமூர்த்தி பாபாத்மா, பத்னி பரத்தை, ஆண்டான் அடிமை என்ற வேறுபாடு எனக்கு இல்லை, பருவ மழைபோல் பலருக்கும் பயனளிப்பேன்.

மனிதரனைவரும் எனக்கு ஒன்றே! எவருக்கும் அஞ்சேன். எதற்கும் அழேன், எதையும் தொழேன். சடங்கும் சாமி கும்பிடுதலும் எனக்கில்லை, என்னை நான் உணர்ந்தேன்! தொல்லையில்லாத விடுதலை பெற்ற வன் நான்! எந்தக் குருவிடமும் மன்னிப்புக் கேட்கத் தேவையில்லை. நான் மோட்சந்தேடவில்லை.

எனக்குத் தெரிந்த உலகம் ஒன்றே அது அகண்ட உலகினும் பெரிய உலகம் அது. நான்! நானே.

முணு முணுப்பதில்லை எதற்கும். பாபத்திற்கு அழுவதில்லை, யாரையும் தொழுவதில்லை, கடவுளையும் குருக்களையும் பற்றிப் பேசிக் காதைத் துளைப்பதில்லை இல்லை என்ற கவலை இல்லை, சேர்த்துப் பூட்டும் பித்த மில்லை மூன்றேருக்குப் பணிவதில்லை. சடங்கு சங்க டம் எனக்கில்லை.

எனக்குக் கட்டில்லை, காவலில்லை, சட்ட திட்ட மில்லை.

பிறர் புண்ணானல் நானும் புண்ணுவேன். மற்ற வர் மகிழ, நானும் மகிழ்கிறேன்.

தத்துவ ஏடுகளைவிட, என் பலகணியருகே காலைக் கதிரவன் பூத்திடுவது எனக்கு களிப்பூட்டுகிறது

போனவை போகட்டும்! புத்துலகு, பேருலகு காண்போம் நாம் காணவேண்டிய உலகு, தொழில் உலகு; உறுதி உலகு! அதற்கு வழிகாண்பீர்!

நரகம் என்ற பூச்சாண்டி எனக்கு வெறும் தூசி, மோட்சம் எனும் மாயவலை எனக்கு அணுமாத்திரம்!

உயரிய கருத்துகளே!
மனிதக் குறிக்கோள்கள்!
வீரமே! ஆர்வமே, ஆற்றலே!
நீவிர், எனக்கு ஆண்டவராகுக!

* * *

இதுபோலப், பரம்பரைக்காரர் பயந்தோடும்படிப் பாடினர். புரட்சிக் கவிகளை, விட்மன்! அவரை ஒரு கவி என்று ஏற்க மறுத்தனர் கவலைகொள்ளவில்லை.

கொடுமையைக் காய்ந்தார்! மடமையைச் சாடினார்! மணிமொழியை வீசினார்! ஏழ்மைகண்டு பயந்தாரில்லை! எளனம் கண்டு சலித்திடவில்லை! எதிர்ப்புக்கு அஞ்சவில்லை.

வால்ட்விட்மன் ஒரு வம்பன் என்றனர். வாதாடவில்லை! அவன் ஓர் அபாயக்குறி என்றனர்! 'ஆம்' என்றான். அவனை வெறுத்தனர், கண்டித்தனர்; ஆனால் அவனைத் தங்கள் உள்ளங்களிலிருந்துமட்டும் பெயர்த்தெடுத்துவிட முடியவில்லை. அவனுடைய கவிதைகள் உள்ளத்திலே ஊடுருவிச் சென்றுவிட்டன. தம்மையுமறியாமல் அவன் வயத்தராயினர்.

அமெரிக்கா, அங்கு தோன்றிய பாரதிதாசனைப் போற்றலாயிற்று, அவனுடைய 120-ம் ஆண்டு விழாவை ஆனந்தமாகக் கொண்டாடிற்று. நியூயார்க்கில் வால்ட் விட்மனுக்கு சிலை அமைத்தனர்!

நாம், நமது பாரதிதாசனுக்குச் செய்தது என்ன? ஏதும் செய்ய வகையற்றவரா நாம்? என்னை நான் இக் கேள்வி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஒரு கணம் எண்ணிப் பாருங்கள், பாரதிதாசன் அங்குப் பிறந்திருந்தால்?

காளி அருளோ, பவானியின் கடாட்சமோ கடம்பனின் கடைக்கண் நோக்கோ பெற்றவர்களே கவிகளாக முடியும்; அங்ஙனம் கவிகளானதும் அவர்கள் காவலரின் கொலுமண்டபங்களிலே இருப்பர்; அரசர் அகமகிழ அந்திவானத்தைப் பற்றியும் அலர்ந்த ரோஜா பற்றியும் ஆடலழகியினுடைய அதரத்தின் துடிப்புப் பற்றியும் பாடுவர்; அங்ஙனம் பாடுதல் சிற்றின்பமாமே என்று அஞ்சி, அதனை அரியின் அருள், அல்லது அரசனின்திறம் என்னும் மேற்பூச்சுத் தயா

ரித்து, அதனுள்ளே அமைப்பர்; அவனி காவலர் அக் கவி கண்டு மகிழ்வர்; மக்கள், கவியின் திறத்தை மட்டு மல்ல, அவர் கூப்பிடும் குரலுக்குத் தேவரும் மூவரும் ஓடோடி வருவர், கவிகள் விரும்பினால் கல்லை உருகச் செய்வர், புலியைப் பாடச்செய்வர் என்று நம்பி, அடி பணிவர். சில காலத்துக்குப்பிறகு அத்தகைய கவி களிற் சிலர், கோயில் கட்டிக் கும்பிடத்தக்கவர்களாக் கப்பட்டுவிடுவர். கவிகளின் நிலைமை இதுவாக இருந்து வந்தது கவி ஓர் அபூர்வப்பிறவி; அற்புத ஜாலக்காரன் கடவுளின் அருள் என்னும் கைக்கோலை வைததுக் கொண்டு அதன் உதவியால் பிறர் காணமுடியாததைக் கண்டு, பிறர் கூற முடியாததைக்கூறும் அதிசயச் சக்தி பெற்றவன் என்று மட்டுமே மக்கள் கூறிவந்தனர்.

புன்னகை பெறுவர் கவிகளைக் கேட்டு; புண்யம் வருமென்பர் அவைகளைக்கேட்டதன் பயனாக; பிறகோ பெருமூச்செறிவர். அவர்போல் நாமென்ன அருள் பெற்றவரா கவிபாட என்று. கவிதை எவ்வளவுக் கெவ்வளவு கடினமானதாக இருக்கிறதோ, புரியாத தாக இருக்கிறதோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அதன் மதிப்பு உயர்ந்துவிடும். கவிதையின் கருத்து எவ்வள வுக்கெவ்வளவு மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கைக்கும் அறிவுப் போக்குக்கும் தொடர்பற்றதாக இருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு இதற்கு மதிப்பு அதிகரிக்கும்.

"நீல நிற வானமடி நிர்மலனின் தேகமடி" என்று பாடி இருப்பார் கவி; மக்கள் நீல நிற வானத்தைக் கண்டுள்ளனர். நிர்மலனைக் கண்டதில்லை. புரிந்த ஒன்றைப் புரியாத இன்னொன்றுக்கு உவமையாக்கு வார் கவி; புரியாது மக்களுக்கு, சரியா? தவறா? என்று.

கடவுள், மனம் வாக்குக் காயத்துக்கு எட்டாதவர் என்பதன்றோ முதுமொழி! அம் முதுமொழி உண்மை யாயின் நிர்மலனுக்கு உருவம் ஏது? உருவம் இல்லை யேல் அதற்கு வண்ணம் கற்பித்து அது நீல நிறம் என்று நிர்ணயிப்பது எங்ஙனம் பொருந்தும்? ஏன் கவி நீலநிற வானத்தையும் நிர்மலனையும் தொடர்புப் படுத்திப் பாடினுர் என்ற குழப்பமான நிலை வரப் பெறுவர் சிலர், ஆனுல், கவி என்ருல் அற்புதம் புரிப வன், ஆகவே அவன் அறிந்தே கூறி இருப்பான்; கவி அருள் பெற்றவன், ஆகவே அவன் கூறுனது உண்மை யாக இருந்தே தீரவேண்டும் என்று முடிவு செய்து விடுவர். இதனுல் விளைந்த பயன் என்ன? கவிதை களைப் போற்ற—பாராட்ட முன்வந்தனரே யன்றி, உணர, ரசிக்க, இலயிக்க, மக்களால் முடியவில்லை. கலையைக் காட்சிப்பொருளாக்கினரேயன்றி வாழ்க்கை கருத்தோழனுக்கிக் கொள்ளமுடியவில்லை. கவிதையை இந்நிலையில் வைத்திருக்குமட்டும், கவிகளின் ஆழ்ந்த கருத்துரைகளால் ஏற்படவேண்டிய பலன் உண்டாக வழியில்லாமற் போய்விட்டது. புராணங்களில் மட் டுமே குறிப்பிடப்படும் பாரிஜாத புஷ்பத்தை நம் காதலிக்குத் தர முடியுமோ! அது போலாயிற்றுக் கவியின் நிலை.

இந்த நிலையைக் குலைத்து, எதிர்த்துப் புரட்சி செய்து, கலையைக் கைப்பிடித்திழுத்து வந்து நம் எதிரேநிறுத்தி, "இதோ உன் தோழன்" என்று கூறிப் புரட்சி செய்தவர், அதில் வெற்றி பெற்றவர் பாரதி தாசன்.

பலவேறு துறைகளிலே நடைபெற்றன புரட்சி கள். தேவ குமாரன் அரசனுகப்பிறப்பான், அவனை

ஆண்டிற்கோர் முறையே காண-முடியும்; அபபோதும் அளவளாவ அல்ல, அடி தொழவே என்றிருந்த அரசாளும் முறையில் புரட்சி ஏற்பட்டு இன்று ஆலைத் தொழிலாளியும், உலைக்கூடத்துத் தோழனும், ஊராளும் உரிமை பெற்றுவிடவில்லையா?

வானுலக வீதியிலே சுற்றி, தேவர்தம் வடிவழகைக் கண்டு கூறி வருபவரே கவிஞர், அஃதே கலை என்றிருந்த நிலைமாறி, கவி நம்முடனேயே இருப்பார், நமது உலகில்தான் உலவுவார், நாம் காண்பனவற்றையே காண்பார், ஆனால் அவைகளைப்பற்றி நாம் கூறத் தயங்குவோம் இயலாததால்; அவர் கூறுவார், அறிவுத் தெளிவால், கலைத்திறனால்; இந்தப்புரட்சியை செய்தார் பாரதிதாசன்.

புரட்சித் துறையில் ஈடுபட்டவர்கள் பெரிதும், துவக்கத்தில் பூவால் அர்ச்சிக்கப்படுவதில்லை. புன்மொழிகளையே வீசப்பெறுவர், அதிலும் மொழி வீசும் துறையிலே ஈடுபட்ட புலவர்கள் உலகிலே புத்தம் புதிய புரட்சியை ஒருவர் வெற்றிகரமாகச் செய்து வருவது கண்டால், பொச்சரிப்பின் விளைவாகப் புன்மொழி, மாரிபோல் பொழியத்தானே செய்யும்.

பாரதிதாசன், இந்த மாரியைச் சட்டை செய்யவில்லை. புரட்சியில் ஈடுபட்டுள்ளவருக்கு இதற்கு நேரம் ஏது? போரிட்டார், போரிட்டார், போரிட்டுக் கொண்டே இருக்கிறார்! வென்றார், வெல்கிறார், வெற்றி பெற்றபடியே இருப்பார்!

அவர் பெற்ற வெற்றிகளிலே ஒன்று அவருடைய கவிதைகளை இன்று மக்கள் அறிந்து கொண்டார்கள், புரிந்துகொண்டார்கள், ரசிக்கிறார்கள், பயன் பெறுகி

கிருர்கள். "தோடுடைய செவியன் விடை ஏறி ஓர் தூவெண் மதிசூடி" வருபவனைப்பற்றிக் கவிதைகளைக் கேட்டுக் கேட்டு, திருநீறு பூசுமுறை கற்றுக்கொண்ட மக்கள், "இரும்புப் பெட்டியிலே இருக்கும் எண்பது இலட்சத்தையும் கரும்புத் தோட்டத்திலே வருஷம் காணும் கணக்கினையும்" எண்ணிக்களிக்கும் தம்பிரானைப்பற்றிப் பாரதிதாசன் பாடிடக் கேட்டதும், பதைத்து எழுந்து, "பாதகா! படுமோசக்காரா! பக்தியின் பெயரால் இப்படியா போக போகத்தில் புரள்கிருய்! பார் உன்னை என்ன செய்யப்போகிருேம்" என்று இன்று கொதித்துக் கூறப் போகின்றனர். நாளை?

ஆம்! நாளைக்கு என்ன நடக்கும் என்பதை எண்ணும்போதுதான், "புரட்சிக் கவிஞரே பாரதிதாசன்; ஐயமில்லை" என்று அனைவரும் கூற முடிகிறது. அவர் போர்முகாம் அமைத்து விட்டார்; போர்வீரர்களைக் கூட்டிவிட்டார். படைக்கலன்களும் தயார். முரசும் கொட்டி வீட்டுக் கூப்பிடுகிருர்,

"கோலை வாளினை எடடா மிகு
கொடியோர் செயல் அறவே"

என்று. அந்தக் குரல், காற்றில் மிதந்து வரும் கீதமாக மட்டுமின்றி, கிண்கிணிச் சத்தத்தோடு இழைந்துவரும் கீதமொழியாக மட்டுமின்றி, கேட்போரின் வளைந்த முதுகை நிமிர்த்திவிடும் வீரக்குரலாகிவிட்டது! எனவேதான் நமக்கொரு வால்டேர் கிடைத்துவிட்டார். நமக்கோர் ஷெல்லி கிடைத்துவிட்டார், நமக்கு ஒரு கவிஞர் கிடைத்துவிட்டார், அவர் நம்மோடு இருக்கிருர். நமக்காக இருக்கிருர்.

நம் வேலையைச் செய்கிறார். நாம் வாழ வழி அமைக்கிறார், அவர் வாழ்க, அவர் திறன் ஓங்குக! அவர் வெல்க! அவர் வெற்றியினால் நமக்கு வெற்றி ஓங்குக! என்று மனமார நாம் கூறுகிறோம். நாம் மட்டுமா! நாடு கூறுகிறது.

நாட்டு மக்களுடைய இந்த மகிழ்ச்சியின் ஒரு சிறு அறிகுறியே இதுபோது கவிஞருக்கு அளிக்கப்படும் பொற்கிழி. இதிலே குவிந்துள்ள ஒவ்வோர் காசும் பேசக்கூடுமானால் மணிக்கணக்கில் பேசும் கவிஞரின் பெருமையை; அதனால் சமுதாயம் பெற்ற பெருமையை. பொற்காசுகள் பேசினாலும் கூட— புரட்சிக் கவிஞரின் செவியில் அந்த ஒலி புகாது. எப்படிப் புகும்? அவருடைய செவியிலே ஆலைச்சங்கு, சுண்ணம் இடிக்கும் சுந்தரியின் பெருமூச்சு, பாட்டாளியின்குமுறல், பணமெனும் கொடி கட்டிய படகு வருமா என்று எதிர்பார்த்து ஏங்கும் ஏழையின் ஏக்க மொழி, எழில் ததும்ப இளமை ததும்ப உள்ள மங்கை மஞ்சத்தில் குறட்டைவிடும் கிழ மணாளனைக் கண்டு கண்ணீர் விட்டுக் கதறும் ஒலி இவை புகுந்து, கண்களிலே அனலையும் புனலையும் கிளப்பி விட, "ஏடா! தம்பி! எடடா பேனா! கொண்டுவா மைக்கூடு; இந்தக் கொடுமைகளைக் களைந்தே யாகவேண்டும்; இன்றே களைந்தாகவேண்டும் என்று முழக்கமிடுகிறார்! அந்த முழக்கம் இந்நாளில் நாம் பெற்ற கருவூலம்! அவர் நமக்கு அளித்த அழியாத செல்வம் அவர் வாழ்க! வெல்க!!

—சி. என். அண்ணாத்துரை.

புரட்சிக் கவிஞர்

புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் என்று சொல்லிய வுடனேயே இன்முகங்காட்டி எங்கே என்று எதிர் பார்க்கும் இளைஞர்கள்பலரைத் திருச்சிப்பாசறையிலே கண்டோம். அக்காட்சி 'சிங்க இளைஞனே திருப்பு முகம்! திற விழி' என்று கவிஞர் சொல்லிய சொற் றொடரின் எதிரொலி என்போம், போர்ப்படை நடத் திப்பாசறையமைத்துப் பகைவரைக்கொன்று வெற்றி பயந்து நிற்கும் தார்வேந்தனைப் பரணிபாடி மகிழ்விக் கும் பாவலன் வீரர்களிடையே தீரம்பேசி நிற்பது திராவிட நாட்டின் முந்தைநாள் பண்பு அதுபோலப், புரட்சிக் கவிஞரின் உணர்ச்சிக் கருத்துக்கள் தூவப் பட்ட உள்ளத்தினால் உந்தப்படும் இளைஞர்கள் 'வளமார் எமது திராவிட நாடு வாழ்க வாழ்கவே!' என்ற திராவிட நாட்டுப் பண்ணைத் தெருவெல்லாம் முழக்கம் செய்ய வீறிட்டெழுந்துள்ளார்கள். அந்த வெட்டாத கத்தியினை வீசாக்கையால் வெடுக்கென்று தூக்கி எமை வீழ்த்தப் பார்க்கும் முட்டாள்கள் வைதி கர்கள் குருக்கள் சூழ்ச்சி முனையழிய நடமாடி நாட்டு மக்கள் கட்டோடு சமத்துவத்தைத் தாவும் இன்பக் கருத்தளிக்கும் சுயமரியாதை வாழ்வே சுக வாழ்வு என்ற பேரொலியை எங்கணும் எழுப்பத் துடிக்கின் றார்கள். பழைமையில் நெளியும் பாமரரும் பண்டித ரும், பணம் பிடுங்கும் கூட்டத்தினரும் அந்நிலையைக் கண்டு மனங்கலங்குவர். யார்விரும்பினாலும், விரும்பா

விட்டாலும், தடுத்தாலும் தடுக்காவிட்டாலும், எதிர்த்தாலும் எதிர்க்காவிட்டாலும் பகுத்தறிவுணர்ச்சி பரவியே தீரும். அது காலத்தின் கோலம். கருத்தின் வேகம்.

உரையாடலிலே ஒப்புக்கொண்டு மேடைப்பேச்சிலே வெளிப்படுத்த மறந்து போகும் 'விரிந்த மனப் பான்மையையுடைய' தேசியத் தோழர்கள் பலரும் ஒப்புக்கொள்ளுகின்ற நிலேக்காவது வந்திருப்பது, தடுத்தும் தாண்டிப் பாய்ந்த உணர்ச்சி வெள்ளத்தின் விளேவு என்போம். நாளும் நாளும் செல்லவொழிந்தால் ஏது நினேந்து என்ன செய்வாரோ என்று பயங்கொண்டு நயங்கேட்கக் காத்துக் கொண்டிருக்கும் பண்டிதர்கள் சுற்றி வீற்றிருக்க, கவிஞரின் கவிதை ஒன்றைப் படித்துக்காட்டி இதுதான் கவியாம்! இதில் தான் இலக்கணம் இருக்காம்! இதைப்பாடியவர்தான் கவியாம்!' என்று கேலிக்குரலிலே இழித்துக்கூறிய பண்டித மணியார் வாழும் அண்ணுமலேப் பல்கலேக் கழகத்திலே 'பாரதிதாசன்' படம் திறந்து வைக்கப் பட்டது என்ருல், கவிஞரின் கவிதை கல்லூரி மாணவர்களின் கருத்திலே எத்தகைய புரட்சியை எழுப்பியிருக்கவேண்டும்!

புரட்சிக்கவிஞரின் கவிதைகளிலே உள்ள கலேயழகையும், கவிநயத்தையும், கருத்தின்பத்தையும் பகுத்தறிவு பாதையில் நடக்கக் கற்றுக்கொண்ட பண்பினரேயன்றி மற்றையோர் போற்ருர் — உணரார். காலத்திற்கு ஒட்டிய கருத்துக்களே முன்னேற்றப் பாதையிலே ஓட்டி, படித்தவரோடு பாமரரையும், பாட்டாளி மக்களேயும் சேர்த்து இழுத்துச் செல்கின்

றவன் எவனே அவனே புத்துலகைத்தோற்றுவிக்கும் புரட்சிக்கவியாகக் காட்சியளிக்கிறான். அவனே ஒடிந்த உள்ளங்களுக்கு உணர்ச்சி ஊட்டும் கவி! உயிர்க்கவி! மூடப்பழக்க வழக்கங்கள், குருட்டு நம்பிக்கை, மதோன்மத்தர்களின் போக்கு, மமதையாளரின்செருக்கு, மதக்குருக்களின்கொடுமை, உலுத்தரின் உல்லாசவாழ்வு, வஞ்சகர்களின்சூழ்ச்சி, ஆகியவற்றை நமது புரட்சிக்கவிஞர் கண்டிக்கும் அளவுக்கு எந்தக் கவிஞனும் இந்த நாட்டில் இதுவரையில் சென்றதில்லை. கடவுளை இயற்கையில் காண்கிறார், நாகர்கோயிலார். நாமக்கல்லாரோ கடவுளும் காந்தியுமன்றி வேறொன்றறியேன் பராபரமே என்கிறார். காதலின் எழில், வீரத்தின் எழுச்சி, இயற்கையின் வனப்பு, தமிழின் சிறப்பு, கருத்தின் தெளிவு, உழைப்போர் உள்ள நிலை, மக்கள் பண்பு ஆகியவற்றைக் கவிதைகளின் ஊடே மல்கி மிளிரும்படி செய்யும் தன்மை நமது புரட்சிக் கவிஞரிடத்தே அமைந்திருக்கக் காணலாம். அறிவை அறிவாகவும், அன்பை அன்பாகவும், அழகை அழகாகவும் கவிஞர் தம் கவிதையில் காணுவாரேயன்றி அறிவே கடவுளாக, அன்பே கடவுளாக, அழகே கடவுளாகப் பகுத்தறிவுக் கவிஞராக, ஆனதன்பின் காணமாட்டார். அவர் தமிழிடத்துக் கொண்டிருக்கும் அன்பை "மங்கை ஒருத்தி தரும் சுகமும் மாத் தமிழுக்கீடாமோ" என்று வெளிப்படுத்தியிருப்பது போல் வேறு யாரும் வெளிப்படுத்த நினைத்ததில்லை கவிகளில் பலர் வருந்தித்தத்தளிக்கும் இடங்களிலெல்லாம் மிக எளிதாகத் தாண்டிச் செல்லும் திறமை படைத்தவர் நமது கவிஞர். தீந்தமிழுயர்வினுக்குச் செத்தான் அன்பன், செத்ததற்குச் செத்தாள் அத்

தென்னாட்டன்னம் என்ற இடத்திலே மிக எளிதாகக் கதையை முடித்துவிட்டார். பாட்டுடைத் தலைவன் இறந்ததற்குப் பிறகு பாட்டுடைத்தலைவியை இறக்கச் செய்வதற்கு பல கவிதைகளும், பல பக்கங்களும், தாண்டிச் சென்று இடர்ப்பட்டு அவளும் இறந்தாள் என்று பலரும் முடிக்கக் காண்கிறோம். ஆனால் நமது கவிஞரோ "செத்தான் செத்தாள்" என்று மிகமிக எளிதாக எழில் துலங்கக் காட்சியைப் புலப்படுத்தியுள்ளார். கருத்துப் பொலிவோடு கூடிய புத்தம் புதிய உவமைகளை மக்கள் மனதிலே சென்று பதியும் படியாக ஆங்காங்கு மிளிரச்-செய்யும் பாங்கு கவிஞரிடத்தே தனித்தமைந்துள்ளது. எல்லாவற்றையும் விட நம்மையெல்லாம் மகிழச் செய்வது பகுத்தறிவுக் கருத்துக்களை எல்லாக் கவிதைகளிலும் அள்ளி வீசியிருப்பதுதான்.

புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன் அவர்கள் களங்கமற்ற குழந்தையுள்ளங்கொண்டு கருத்துப் பொதிந்த உரையாடல்களால் நம்மோடுமகிழும் பண்பினராவார். புலவர்கள் இயல்பாகவே வரவழைத்துக் கொள்ளும் வளைந்து வணங்கித் தன்னிலையில் தாழ்ந்து நடக்கும் பண்பினை நமது கவிஞரின் சொல்லிலோ, செயலிலோ, தோற்றத்திலோ காண முடியாது. தன் உள்ளக் கிடக்கையை எவ்விடத்தும் எடுத்துக்கூற எப்பொழுதும் தயங்கியதில்லை. அத்துணை அளவு திண்ணிய உரம் படைத்தவர். அதற்கு மட்டும் ஒரு எடுத்துக் காட்டு. பிரான்சிலே மூயில்பெரி என்பார் குடியரசுத் தலைவராக வந்தார். அவர் ஆட்சிபீடம் ஏறிய காலத்தில் கல்வியானது குருமார்கள் கையில் இருந்தது. அந்தநாடு மட்டுமின்றி உலகில் எங்கணும் பாதிரிகள்,

குருமார்கள், ஆச்சார்ய பரம்பரையினர், தனிப்பட்டவர்கள் ஆகியவர்களால் கல்விகற்பிக்கப்பட்டு வந்ததேயல்லாமல், எந்த அரசியலும் நேரே தொடர்பு படுத்திகைக்கொள்ளவில்லை. மத குருமார்கள் கையிலிருந்த கல்வியைப்பிடுங்கி அரசியலார் நடத்தினுல்தான் கல்வி எல்லோருக்கும் பரவ வாய்ப்பு ஏற்படும் என்றுகருதிய மூயில்பெரி, கருதியதைச் செய்து முடித்தார். கல்வி புகட்டும் முறையிலே போற்றிப் புகழ அவருடைய படத்தைப் பிரஞ்சுப் பள்ளிகளிலெல்லாம் விளங்கும்படி செய்வது வழக்கம். உலகிற்கே வழிகாட்டியாகத் தோன்றிய அந்தத் தலைவராம் மூயில்பெரியின் நூற்ருண்டு நினைவுவிழா எங்கணும் கொண்டாடப்பட்டபொழுது,பாண்டிச்சேரியிலும் கொண்டாடப்பட்டது. அவ்விழாவை சிறப்புச் செய்ய எண்ணிச் செய்த பல நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்ருக வாழ்த்துப்பாக்கள் பல மொழியிலும் இயற்றச்செய்வது என்ற திட்டத்தையும் போட்டார்கள். அதன்படி தமிழில் வாழ்த்துப்பா புனைய நமது கவிஞர் பாரதிதாசன் அவர்கள் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டார், கவிஞரும் அதற்கிணங்கினுர். குள்ளநரிக் கூட்டத்தினர் சிலர் பாரதிதாசன் ஒரு சுயமரியாதைக்காரன், அவன் பாடுதல் ஏற்புடைத்தாகாது என்னும் கருத்துப்படச் செயற்குழுத்தலைவரிடம் புறஞ்சொல்லியும் பயனற்றுப்போகவே பாரதிதாசனே தமிழில் பா இயற்ற வேண்டி ஏற்பட்டது. விழாவில், அழகு செய்யப்பட்ட மண்டபத்தில், கவர்னரும், அவரது ஆட்சி சுற்றமும், நீதிமன்றத்தலைவர்களும், குருமார்களும், பாதிரிமார்களும், பிரெஞ்சு நாட்டு திராவிடநாட்டு மக்களில் பணக்காரர்களும், பட்டம் பதவி வகிப்போரும், பாமரரும் குழுமியிருக்

கின்றார்கள். நிகழ்ச்சிநிரலின்படி தமிழில்வாழ்த்துப்பா இசைக்கப் புரட்சிக் கவிஞர் அழைக்கப்பட்டார். கவிஞரின் பாட்டை பிரெஞ்சு மொழியில் மொழி பெயர்த்துக் கூறச் சில நரியுள்ளம் படைத்தோரும் அங்கிருந்தனர் காரணம் கவிஞரின் கவிதையில்வரும் சுயமரியாதைக் கருத்துக்களை எடுத்துக் காட்டி கவிஞ ரின்மீது பிரெஞ்சுத் தலைவர்களுக்கு ஆத்திரம் ஏற்பட வும், அப்படி எடுத்துக்கூறிய தம்மீது அன்பு பிறக்கவு மாகும். புரட்சிக்கவிஞர் பாடத்தொடங்கி "வறியோர்க் கெல்லாம் கல்வியின் வாடை" என்ற முதலடியை இசைத்தார், அது மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. பின் "வறியோர்க்கெல்லாம் கல்வியின் வாடை, வரவிடவில்லை மதக்குருக்களின் மேடை" என்று இரண்டாவது அடி யையும் சேர்த்து இசைத்தார். கவிஞரைக் காட்டிக் கொடுத்துத் தடை செய்யக்காத்திருந்த கல்நெஞ்சம் படைத்த காக்கையினத்தோன் உளங்களித்து மொழி பெயர்த்தான். உடனே பாதிரிமாரின் மலர்ந்த முக மெல்லாம் குவிந்தன. சாந்தம் குடியிருந்த உள்ளத்தில் சினம் குடியேறிற்று, கண்கள் வெண்மை சிவப்பா யிற்று. சாய்ந்திருந்தோர் நிமிர்ந்தார். கேளாச்செவி கள் கேட்கத்தலைப்பட்டன. விழாத் தலைவர் சோர்ந்தா ரேனும் அறிவும் அவா மேலீட்டால் மற்றப் பகுதியை யும் கேட்கவேண்டி 'கோந்தினியே' 'கோந்தினியே' (மேலே தொடங்கு மேலே தொடங்கு) என்றார். "வறியோர்க்கெல்லாம் கல்வியின் வாடை, வரவிடவில்லை மதக்குருக்களின் மேடை, நறுக்கத் தொலைந்தது அந்தப் பீடை!" என்று மூன்றாவது அடியையும் சேர்த்து கவிஞர் இசைத்தார். மொழி பெயர்க்கப்பட்டவுடன் கோணியிருந்த முகமெல்லாம் முற்றுங் கோணலாயின.

தலைவர் மீண்டும் வாட்டமுற்றாரேனும் மேலும் அறிய 'கோந்தினியே' என்றார். "வறியோர்க்கெல்லாம் கல்வியின் வாடை, வரவிடவில்லை மதக்குருக்களின் மேடை, நறுக்கத்தொலைந்தது அந்தப்பீடை, நாடெல்லாம் பாய்ந்தது கல்வி நீரோடை!" என்று நான்காவது அடியையும் சேர்த்து இசைத்தார் கவிஞர், மொழிபெயர்ப்பினைக் கேட்டார் தலைவர். சுருங்கிய முகம் மலரத் துள்ளி எழுந்து சிலசொன்னார். அதுதான்! அதுதான்! இந்தப் புலவன் சொல்லியதுதான், குருமார்களிடத்தே— முடங்கிக்கிடந்த கல்வியை நாடெல்லாம் நீர் போல பரப்பினான் மூயில்பெரி. அதைத்தான் இந்தட்புலவன் சொல்கிறான். இவன்தான் புலவன்! மற்றையோரெல்லாம் புலவராகமாட்டீர்! என்பது மகிழ்ச்சியினால் எழுச்சியுற்று அத்தலைவர் கூறிய கூற்று, அன்று முதல் அந்தத் தலைவரின் மதிப்பிற்குரிய கவியாகவும், உற்ற நண்பராகவும் கவிஞர் விளங்கினார். பாதிரிமாரின் சீற்றமும், பாராள்வோரின் கொடுமையும் சூழக்கூடும் என்ற நிலையிலும் கவிஞர் கொண்டிருந்த துணிச்சல் வேறு எந்தக் கவிஞருக்கும் இந்நாளிலும் வந்ததாகக் கண்டறியோம். கவிஞர் தாம் பார்த்து வந்த வேலையினின்றும் ஓய்வு பெற்று வெளியேறி விட்டார் என்பதைக் கேட்டு திராவிடம் மகிழ்ச்சிக் கொண்டு வருக என்று வாயார வாழ்த்தி மனமார வரவேற்கின்றது.

புரட்சிப் புன்னகையில் மலர்ந்து பொலிவுபெற்று வரும் உலகம், புரட்சி வீரர்களை காலந்தோறும் கண்டு வருகிறது காட்சிப் பொருளும் கருத்துப் பொருளும் தாம் நின்றதொரு நிலையிலிருந்து தேவைக்கேற்றவண்ணம் நல்ல முறையில் சிறந்த நிலைக்கு மாறும் தன்மை

யைப் புரட்சி என்கிறோம். ஒவ்வொரு துறையிலும் படிப்படியாக ஏற்பட்ட புரட்சியின் விளைவால்தான் இயற்கை உலகில் செயற்கைக் காட்சிகள் கவின்பெற இலங்கக் காண்கிறோம், பொதுவாக உலகம், பொருள் களிடத்தே ஏற்படும் புரட்சியினால் உருக்கொள்ளு கின்றது; பொருள்கள் மக்கள்செயலாற்றலில் ஏற்படும் புரட்சியினால் உருமாறுகின்றன; செயலாற்றல் மக்கள் சிந்தனையில் ஏற்படும் புரட்சியினால் உருவடைகின்றது என்பதை நன்கு அறிகிறோம். எனவே மக்களின் சிந்தனையைப் பொறுத்துத்தான் செயப்படு உலகம் ஒவ்வொரு துறையிலும் உருக்கொள்ளுகின்றது என் பது பெறப்படுகின்றது. அப்படிப்பட்ட அடிப்படைக் காரணமாக அமைந்த மக்களின் சிந்தனையில் புரட்சி யைச்செய்யும் வீரனைத்தான் உலகம் மிகமிகப்போற்றி புகழ்ந்து வந்திருக்கிறது. சிந்தனையைக்கிளரும் எழுது கோலைத் தாங்கிய வீரனைப் போற்றிய அளவுக்கு உலகம் இதுவரையில் வேறு யாரையும் போற்றிய தில்லை. "வாளினும் வலிது எழுதுகோல்" என்பது ஆங்கிலநாட்டுப் பழமொழி. "வில்லேருழவர் பகை கொளினும், கொள்ளற்க சொல்லேருழவர் பகை" என்பது வள்ளுவன் வாய்மொழி. சிந்தனையைச் சீர் படுத்தும் சிந்தனைச்சிற்பிகளிலே தலைசிறந்து விளங்கும் வீரன் கவிஞனவான். அவனைத்தான் புரட்சிக்கவிஞன் என்று உலகம் போற்றும். வெறும் கவிதைகளைப் பாடுபவன் கவிஞனுகலாமேயொழிய அவன் புரட்சிக் கவிஞனுகமாட்டான். இருக்கின்ற நிலையிலிருந்து உயர்ந்த சிறந்த அழகிய அறிவுடைமையோடு கூடிய நிலைக்கு மக்களுள்ளத்தை இழுத்துச் செல்லுகின்ற வனே புரட்சிக் கவிஞனுகக் கருதப்படுகிறான். முதல்

சிந்தனைச் சிற்பியின் உள்ளத்தே எழுந்த ஏன்? என்ற கேள்வியின் எதிரொலி உள்ளங்கள்தோறும், இடத்துக்கு இடம், நாட்டிற்கு நாடு, காலத்திற்கு காலம் மாறி மாறி அடுத்தடுத்து ஒலிக்கவே உலகம் வளர்ச்சியடையத் தொடங்கிற்று. உலக இயல்பை அப்படியே படம் பிடித்து உள்ளத்தே இருத்தி, ஏன் என்று கேட்டு, அதற்கு மெருகிட்டு, வேண்டும் அளவுக்குத் திருத்தி, அவ்வண்ணமாக உலகைக்காண விழைகிறான் புரட்சிக் கவிஞன். தமிழகத்தில் தோன்றி வாழ்ந்து மறைந்த கவிஞர் எண்ணிறந்தோர் என்றாலும் அவரெல்லாரிடத்தும் அமையப்பெறாத புரட்சிக் கவிஞனுக்குள்ள புலமை பாரதிதாசன் ஒருவரிடத்தே அமையப்பெற்றபடியால் அவரைப் புரட்சிக் கவிஞர் என்று போற்றுகிறோம். பாரதிதாசனைப் புரட்சிக் கவிஞராக ஆக்கியது அவரது சூழ்நிலையேயாகும். ரஷ்யா ஒரு புஷ்கினையும், ஆங்கிலநாடு ஒரு ஷெல்லியையும், பிரான்ஸ் ஒரு ஹ்யூகோவையும், அமெரிக்கா ஒரு வால்ட் விட்மனையும் கண்டவாறு திராவிடமும் ஒரு பாரதிதாசனைக் கண்டது.

கவிஞனுள்ளத்தோடு தோன்றிய கனக சுப்புரத்தினம் பாரதிதாசனாகி, தீந்தமிழ்த் தேன் மாந்தித் தம் தாய்நாட்டின் பெருமைதன்னை, நல்ல மனிநதியை, உயர்குன்றை, தேனை அள்ளிப் பெய்யும் நறுஞ்சோலையினை, வீசு தென்றலைப் பாடினார்; பாடி மக்களுள்ளத்தை அவற்றிலே படியவைத்தார். நாட்டின் மண் வளத்தைக் காணத் தம் கண்களைத் திருப்பினார். நாடிழந்து நலமெலாமிழந்து அரசிழந்து அழகெலாமிழந்திருக்கும் தம்மக்களின் தாழ்நிலையைக் கண்டார். வாளேச்சி வாழ்ந்த தமிழ் மறவர் வீணரின் தாளடி

யில் வீழ்ந்து கிடந்ததைப் பார்த்தார். உள்ளம் குமுறிற்று. குமுறிய உள்ளம்,

114032

"நாயினுங் கீழாய்ச் செந்தமிழ் நாட்டார்
நலிவதை நான் கண்டும்
ஓயுதல் இன்றி அவர்நலம் எண்ணி
உழைத்திட நான் தவறேன்"

என்ற உறுதிமொழி கூறி எழுந்தார்; எழுந்து,

"தமிழரின் மேன்மையை இகழ்ந்த வனைஎன்
தாய் தடுத் தாலும் விடேன்
எமைநத்து வாயென எதிரிகள் கோடி
இட்டழைத் தாலும் தொடேன்"

என்று வஞ்சினங் கூறிப் பாசறை புகுந்த கவிஞர் பகுத்தறிவு வாளேந்திப் பகைப்புலங்கள் பலவற்றையும் அளிக்கத் தொடங்கினார். அழிக்கத் தொடங்கவே புதுமைக் கவிஞர் புரட்சிக் கவிஞரானார்.

வேங்கைகள் உலவிய தம் தாய்நாட்டில் நரிகள் உலவக் கண்டார். வாளேந்தி வாழ்ந்த மக்கள் வகையற்றோரின் தாளேந்தி நின்றனர். அறிவும் திறனும் செறிந்திருந்த நாட்டில் மடமையும் மருளும்சூழ்ந்தன. கைவிரித்துவந்த கயவர், மக்களிடத்துப்பொய்விரித்து அவரின் உரிமையெலாம் பறித்து வாழலானார். ஏற்றம் மிகுந்திருந்த நாட்டில் இழிகழுதை ஆட்சி வளர்ந்தது, இவற்றையெல்லாம் கண்ட புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன், உறங்கிக்கிடக்கும் தமிழர்களின் உள்ளத்தே சொல்லம்புகள் ஊடுருவிப் பாயச்செய்தார். 'சிம்புட் பறவையே சிறகை விரி, எழு, சிங்கஇளைஞனே திருப்பு முகம், திறவிழி' என்றார். 'உங்கள் குகையினை விட்டே

வெளிவருவீர் சிங்கங்காள்!' என்று கூறி இளைஞர் கூட்டத்தை வரவேற்க எதிர்நோக்கி நிற்கிறார்.

காலத்திற்கேற்ற கருத்துக்களைக் கவிதையின் மூலம் குழைத்தூட்டியே மக்களை மக்களாக ஆக்கினார்கள் மற்றை நாட்டுப் புரட்சிக் கவிஞர்கள். அரசனையும் ஆண்டவனையும் மட்டும் பாடும் பணியில் கவிஞர்கள் ஈடுபட்டிருந்த காலம் ஒன்று இருந்தது. மதுவோடும் மங்கையோடும் கொஞ்சும் மன்னன், கயமை பொருந்திய திருவிளையாடல்களைச் செய்த ஆண்டவன் இவர்கள் கவிஞனின் பாட்டுடைத் தலைவர்களாக விளங்கினார்கள். அந்தக் காலங்களில்தான் மக்களின் ஆயுள் அரசனுக்கும், அறிவு ஆண்டவனுக்கும் அடிமைப்படுத்தப்பட்டன. அவைகளில் மக்கள் உள்ளம் ஊறத்தொடங்கிய பிறகுதான் அறிவு வளர்ச்சிக்கான வழிகளில் தடைகள் ஏற்பட்டன. ஆகவேதான்,

"இருட் டறையில் உள்ளதடா வுலகம்
சாதியிருக்கின்ற தென்பானும் இருக்கின் றானே
மருட்டுகின்ற மதத்தலைவரும் வாழ்கின் றாரே
வாயடியும் கையடியும் மறைவ தெந்நாள்
சுருட்டுகின்றார் தம்கையில் கிடைத்த வற்றைச்
சொத்தெல்லாம் தமக்கென்று சொல்வார் தம்மை
வெருட்டுவது பகுத்தறிவே இல்லை யாயின்
விடுதலையும் கெடுதலையும் ஒன்றேயாகும்"

என்று அறிவுரை பகன்றார் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன். அறிவும் திறனும், அழகும் எழிலும், மலையும் மடுவும், சோலையும் சாலையும், வளமும் வகையும், மக்களின் பண்பும் பழக்க வழக்கமும், கொள்கையும் கோட்பாடும் பாடல்களின் பொருள்களாக மிளிர்ந்து

வந்த நாட்டிலே கவிஞர்கள் கயமை நிறைந்த கடவுட் புராணங்களைப் பாடி மக்களை மடமைச் சேற்றில் அழுந்தச் செய்த தன்மையைக் கண்டார், கண்டு வெகுண்ட புரட்சிக்கவிஞர், "மாடுகளும் வழக்கத்தால் செக்கைச் சுற்றும், மடையர்களும் இயற்றிடுவார் கடவுட் பாடல்" என்று முழங்கினர், கடவுள், மதம், மூடப் பழக்க வழக்கம், குருட்டு நம்பிக்கை, அரசியல், வாழ்க்கை இயல் ஆகியவற்றின் பேரால் பெருங்குடி மக்கள் தனிப்பட்ட ஒரு சிலரால் ஏமாற்றப்படுவதைக் கண்டு மனம் புழுங்கினர்.

புழுங்கிய அவர் உள்ளத்தினின்றும் எழும்பிய தீப்பொறி கொடுமைக் குட்படுத்தப்பட்டோரின் உள்ளங்களில் கொழுந்துவிட்டெரிகிறது. புது உலகைப் புரட்சிக் கருத்துக்களிலே பூக்கச் செய்து புது உலகை அமைக்கபபோகும் புரட்சிக்கவிஞர், பழைய உலகைப் பார்த்துக் கேட்கிறார்:

"மண்மீதில் உழைப்பாரெல்லாம்
வறியராம்! உரிமை கேட்டால்
புண் மீதில் அம்பு பாய்ச்சும்
புலையர் செல்வராம்"

இது நீதியா என்று கேட்கிறார்,

"முழங்காற் சேற்றினில் முக்கி விளைத்தவன்
மூடச் சகோதரன் பள்ளப் பயல்—அதை
மூக்குக்கும் நாக்குக்கும் தண்ணீர்க்காட்டித் தின்னும்
மோசக் காரன் மேலாம்"

இது நேர்மையா என்று கேட்கிறார்.

கூழுக்குப் பற்பலர் வாடவும் சிற்சிலர்
கொள்ளை யடிப்பதும் நீதியோ ?

என்று கேட்கிறார்.

இத்தகைய புரட்சிக் கேள்விகளை இந்த நாட்டில் வேறு எந்தக் கவிஞனும் கேட்டதில்லை; கேட்கத் துணிவு கொண்டதில்லை. நம் புரட்சிக் கவிஞர் மக்களைப்பார்த்து மூடப் பழக்கவழக்கங்களென்னும் பழமைச்சேற்றில் புரளாமல் புரட்சி மணங்கமழும் பூங்காவில் உலவச் செல்லுகிறார். இளமை யுள்ளங்களைப் பார்த்து, கன்னங்கருத்த இருட்டின் கறையாக, தொங்கும் நரம்பின் தூளாக வாழாமல் மக்களாக வாழச் சொல்லுகிறார். புரட்சி மணங்கமழும் பூஞ்சோலை நிறைந்த புது உலகிற்கு மக்களை அழைக்கிறார்! பேதமிலா அறிவுடைய அவ்வுலகத்திற்குப் பேசு சுயமரியாதை உலகு எனப்பேர் வைப்போம் என அறைகூவி அழைக்கிறார்! புரட்சியில் மலரும் புது உலகத்திற்கு நம்மை அழைக்கிறார்! நாமும் புன்முறுவலோடு போவோம்! புரட்சிக் கவிஞனால்தான் புரட்சியில் பூக்கும் புது உலகிற்கு நம்மை அழைத்துச் செல்ல முடியும்!

— இரா. நெடுஞ்செழியன் எம். ஏ.

உறுதிக் கவிஞர்

உறுதி! தோற்றத்தில், பார்வையில், உடலில், உள்ளத்தில், குரலில், உதட்டின் அசைவில், வெளி வருஞ் சொல்லில், அச் சொல் இசைத்து நிற்கும் பாட்டில், அதன் பொருளில் அனைத்திலும் உறுதி! உறுதி!!

இந்த 'உறுதி' தான் பாரதிதாசன். வர்ணாசிரம வைதீகத் தீயில் கருகாத பொன்னென ஒளிர்ந்து மத மூடப் பழக்க வழக்கங்களை முடியடித்த அறிவுத் தூய்மையுடன் விளங்கி, நல்லுணர்வை தட்டியெழுப் பும் நன்மணியெனச் சிறந்து வருபவர்தான் பொற் றாயமணி புரட்சிக் கவிஞர் ஆவர்.

மக்கள் மனதிலும், மன்பதை (சமூக) நிலையிலும் மாற்றத்தையும் ஏற்றத்தையும் விளைவிக்கக் கொண்ட உறுதியன்றோ கவிதைகளில விளையாடுகின்றது?

தன்னம்பிக்கையுந் தாழ்வற்ற உள்ளமும், தமிழ்க் கவிதையிலே ஓர் புதுமையையும், தமிழர் வாழ்விலே ஓர் எழுச்சியையும், நாட்டிலே ஓர் புரட்சியையும் தோற்றுவித்திருப்பதையும் நாம் உணர வேண்டும்.

'ஓடப்பர், உணர்வப்பராகி, உதையப்பராகி விட் டால், உயரப்பர் ஓடப்பரெல்லாம் ஒப்பப்பர் ஆகி விடுவார்' என்பதிலேயே கவியின் புரட்சி உள்ளமும் உறுதியும் காணக்கிடக்கின்றன.

புரட்சியை வரவேற்கும் கவி, 'ஒற்றுமையை அதற்குத் துணையாக்கி, 'உதையை' அதன் செயலாக்கி,

'புத்துலகை' அதன் விளைவாக்கிப் பூரிக்கின்றார். அவருடைய மூச்சும் பேச்சும், எழுத்தும் பாட்டும் அறிவிப்பது அவ் 'வுறுதி'யையே!

காலை ஞாயிற்றின் கதிர்கள், கடலலைகள்மீது தாவிடும் காட்சியினிமையும், இருள் சூழ்ந்த வையத்தில் அடர்ந்த காட்டின் நடுவிடத்தின் துன்பக் கொள் கலநிலையும், 'குடும்ப விளக்கும்', 'இருண்டவீடு'மாய்க் காட்சியளிக்கின்றன.

'குடும்ப விளக்கு' அறிவொளியும், அன்பொலியும் அழகுக் காட்சியும் பெருக்கும் குடும்பங்களே திருநாட்டினைத் திகழச்செய்யும் என்ற உறுதியால் உருப் பெற்றதாம். 'எல்லா நலமும் ஈந்திடுங் கல்வி இல்லா வீட்டை இருண்ட வீடாகக், கவிஞர் ஏட்டிலே காட்டுகிறார், நாட்டிலே இருண்ட வீடு இருக்கக் கூடாது என்ற உறுதியினால்!

நள்ளிரவு சமதுவாய் நடப்பதற்குக் கேள்வியால் அகலும் மடமையையும் எல்லாரும் ஒன்றாய் இருந்து மகிழ்ந்துள்ளம் சிற்றுணவு உணபது 'வல்லார் இலக்கி' யத்தை வாரி அருந்துதலையும், நெஞ்சைக் கிளிபறித்து போனதினால் (காதலர் பிரிவு) மரம்போல அங்கே அவன் தனித்திருந்தது, தண்டமிழ்த் தேன் உண்டவர்கள் பொருளை யெண்ணித் தணிப்பதனையும், குழந்தைகள் உடனிருந்து கொஞ்சியே உண்பது, பழந்தமிழ்ப் பொருளை அள்ளிப் படித்தவர் விழுங்குதலையும், குடும்பத் தலைவி, குழந்தைகளுக்கெல்லாம் கண்ணுறங்குமுன் தணிக்கைச்செய்தல், பண்டிதர்கள் பழங்கதையின் ஓட்டைக்கெல்லாம் பணிக்கை யிடலையும், உவமையாய்அமைத்திருப்பதும், அவ்வுவமையே

கருத்திற் கின்பம் பயக்கும் ஓர் தனிக் கருத்தை உள்ளடக்கிக் கிடப்பதும் கண்டுணர்ந்து இன்புறற்பாலதாம். உவமையிலும் ஓர் புதுமை, உறுதிக்கருத்தை உணரவைப்பதற்காக.

இவ்வுறுதிகள்கொண்ட தமிழகத்தின் தலைசிறந்த அறிஞரை, தமிழகத்தின் வீடுவிப்பாளரை, அடிமையொழிப்பாளரை, பொதுவுடமைப் போர் வீரரை, புத்துலகச் சிற்பியை, எதிர்காலத் தலைவரை, உணர்ச்சியின் உருவத்தை, புரட்சிக்கவி எனக் கூறல் மிகையாகாது.

உறுதிக் கருத்துக்களை உலகத்துக்களித்த ஒப்பற்ற கவிஞரே உலகத்தின் எதிர்காலத்தை அமைப்போராவர். ஆயின், நமதுபுரட்சிக்கவி, எதிர்காலத்தை நோக்கி, உலகினை ஒரு பெரு நெறியில் அமைத்துத் தருபவர் என்பதும், மக்கள் உய்ய அவ்வழியன்றிப் பிறிதொன்றில்லை யென்பதும் உறுதியாமன்றோ!

உறுதிக்கவி, வெற்றி கொள்வதுறுதி!

எங்கும் எதற்கும் எவரும் புரட்சிசெய்யுங் காலம் இது. புரட்சி நடவாத காலமோ, தோன்றாத நாடோ இல்லை, புரட்சி முதலில் எண்ணத்தில் தோன்றி, அதன் பின்னரே செயலில் நிகழும் வேறு எந்த நிகழ்ச்சியையும் போல. அப் புரட்சி, உள்ளத்திலே அரும்பி, சொற்களிலே மலர்ந்து, ஏடுகளிலே கமழ்ந்து, மக்களுடைய மனத்திலே நிறைந்து, அவர்தம் செயலிலே காய்த்து, இறுதியிலே நாட்டிலே அந் நாட்டு மக்கள் வாழ்க்கையிலே கனிகின்றது.

எண்ணத்தில் ஏற்படும் மலர்ச்சி, ஏட்டிலே இடம் பெற்றபின் தான் நாட்டிலே புரட்சிக்கான அடிப்படை

கள் வலுப் பெறுகின்றன. உலகின் வரலாற்றிலே, ஏட்டிலே புரட்சியைத் தோற்றுவித்தோர் சிலர்; நாட்டிலே அதனை உண்மையாக்கினோரும் சிலர். இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலோ, அன்றித் திராவிடத் திரு நாட்டிலோ என்றால், எண்ணவும் ஆள் கிடைத்திடுதல் அருமையாம். திராவிடத்தில் புரட்சிக் கருத்தை அழகான கவிதைகளாக, காவியச் சித்திரங்களாக ஏட்டிலே திகழ வைத்தவர், தனிப் பெருங் கவிஞர், பெருந்தகை பாரதிதாசன் ஆவார். கவிஞர், கருத்துலகை மலரச்செய்யுந்தலையாயகடனை, முதற்பணியை முட்டின்றி நிறைவேற்றியுள்ளார் முதற்கண் நிகழ்வது நிகழ்ந்தால் அதன் வழிப் புத்துலகம் பூக்க வேண்டுமன்றோ !

இந்நாட்டிலே புரட்சியுள்ளம் ஒடுங்கி, புதுமைக் கருத்துக்கள் மங்கி, பகுத்தறிவும் பண்பும் நசித்துப் பலப்பல நூற்றாண்டுகள் கழிந்துவிட்டன. மக்களெல்லாம் நடைப்பிணங்களாக உலவுகின்றனர்; மானமிழந்து மதிகெட்டுத் திரிகின்றனர்; தன்னுணர்வற்று, தம் தாய்நாட்டை மறந்து, உரிமையிழந்து நிற்கின்றனர்; மறம் குன்றியதால், "வீரம்" வரலாற்றுச்செய்தியாகவும், 'போர்க்களம்' படக்காட்சியாகவும், 'வெற்றி' வேற்று நாட்டார் உரிமையாகவும் மாறிவிட்டன. பூரிக்கும் தோள்களோ, போர்ச்செய்தி கேட்டுக் களிப்பூறும் உள்ளமோ, வாளினது பளபளப்பைக் கண்டு ஒளிபெறும் கண்களோ, தோளோடு தோளிணைத்து நிற்கும் படை மாட்சியை எண்ணியும், தனியாற்றலைக் கருதியும் "பகைப்புலம் மாய்த்திடுவோம்" என்ற எக்காளமோ, இன்று காணாத கேளாத காட்சிகளாகி விட்டன. தமிழகத்தின் பண்டைப் பெருமைகள்—

அந்நாள் திராவிடமக்கள் பெற்ற வெற்றிகளின் அடிப்படைகள்—இன்று சிதறிவிட்டன. சீரிழந்த—சிறப்பிழந்த திராவிடமே இன்றைய தமிழகம். இந் நாடு மறுமலர்ச்சியடைய வேண்டுமானால் புரட்சி பூக்கத் தான் வேண்டும்.

புரட்சியின்றேல் புத்துலக வாழ்வில்லை. அந்தப் புது வாழ்வு இல்லையேல் பழைய சாக்காடேதான். பலப் பல நூற்றாண்டுகளாக நமது நாட்டைப் பாழ்படுத்தி நமது உடலை அரித்து, உள்ளத்தைத் தேய்த்து, உயிரை மாய்த்து வருகின்ற அதே சாக்காடுதான். 'நாமிருக்கும் நாடு நமதென்பதறிந்தோம்—இது நமக்கே பரம் பரைச் சுடுகாடு என்பதுணர்ந்தோம்'' என்று பாடி ஏங்கவேண்டிய அளவிற்கு இன்றைய திராவிடநாடு—ஆரியத்தின் மாயக்காடாக, வடநாட்டாரின் வாணிப வேட்டைக்காடாக, ஆங்கிலேயரின் ஆதிபத்திய கொள்ளைக்காடாக, தமிழரின் வாழ்விற்கு 'முடிவிலோர் பிடி சாம்பல்' என்ற தத்துவத்தைப் போதிக்கும் 'சுடு காடாக' ஆகிவிட்டது.

திராவிட மக்கள் எழுச்சியுற வேண்டுமானால், அதற்குப் புரட்சியுள்ளம் வேண்டும். மக்கள் மனமெல்லாம், புரட்சி விருப்பாலே பெரு நெருப்பாதல் வேண்டும். அதற்கெனவே, கவிஞர் பாடத் தொடங்கினார். ஏட்டினை எடுத்தார், எழுத்தோவியங்களை, உணர்வுச் சித்திரங்களைப், புத்துலகக் காட்சிகளைப் பகுத்தறிவுப் பாக்களைப், புரட்சிப் புயல்களைத் தீட்டினார்; நாட்டு மக்களிடத்திலே நீட்டினார். புரட்சிக் கவிஞரின் கவிதைத்தீ நாட்டுமக்கள் உள்ளமெல்லாம் சென்று பற்றத் தொடங்கியது.

"சாந்தியால் உலகம் தழைப்பது நன்ரு ?
சமயபேதம் வளர்த்தே தளர்வது நன்ரு ?

என்று கேட்பது கவிஞர்தானே? என்ருல், ஆம். சாந்தியால் உலகம் தழைப்பது நன்று. எனவே அச் சாந்திக்கு மாருன வேறுபாடுகளை விளைக்கும் சமயங்களும், சச்சரவுகளும் ஒழிக்கப்படவேண்டும். அதை ஒழிக்கப் புரட்சி தேவை. அப் புரட்சி, போர்க்களம் புகுந்தேனும் நடந்தே தீர வேண்டும் என்பது கவிஞர் கருத்து.

அணிபெறத் தமிழர் கூட்டம்
போர்த்தொழில் பயில்வதெண்ணிப்
புவியெலாம் நடுங்கிற்றென்ற
வார்த்தையைக் கேட்டுநெஞ்சு
மகிழ்ந்துகூத்தாடல் என்ரே ?

மண்ணிடை வாளையேந்திப்
பகைப்புலம் மாய்ப்பதற்கும்
எண்ணிலாத் தமிழர் உள்ளார்
எனும்நிலை காண்பதென்ரே ?

என்று கவிஞர், தம் நாட்டார் போர்த்தொழில் பயின்ற வீரர்களாக விளங்கவேண்டுமென விழைந்து கூறுகின்ருர். அந்நிலை ஏற்பட்டுவிட்டால்,

"எங்கள் வாழ்வும் எங்கள் வளமும்
மங்காத தமிழென்று சங்கே முழங்கு!"

என முழங்கி,

"வெங்கொடுமைச் சாக்காட்டில் விளையாடுந்
தோளெங்கள் வெற்றித் தோள்கள்"

என்று தோள் தட்டி,

"சிங்களஞ்சேர் தென்னாட்டு மக்கள்
தீராதிதீரரென் றூதூது சங்கே!
பொங்கு தமிழர்க் கின்னல் விளைத்தால்
சங்காரம் நிசமென்று சங்கே முழங்கு!"

எனச் சங்கநாதம் முழங்கிடுவர் தமிழர் எனக் கருதுகிறார் கவிஞர். அம் முழக்கத்திற்குப்பின்,

"கிளம்பிற்றுக் காண் தமிழர் சிங்கக்கூட்டம்
கிழித்தெறியத் தேடுதுகாண் பகைக்கூட்டத்தை
வளம்பெரியத் தமிழ் நாட்டில் தமிழரல்லார்
வால்நீட்டினால் உதைதான் கிடைத்திடுங் காண்"

என்று தமிழருடைய எழுச்சி இருக்கும் விதத்தை இங்கே சித்தரிக்கின்றார். தகுமுறை நீங்கி நடக்கும் மாற்றாருக்குத்தமிழர் கற்பிக்கவேண்டியதை எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

அந்தப் "புரட்சி உள்ளம்" தொழிலாளரைப்பற்றிப் பேசும்போது, இதைவிடப் பன்மடங்காகக் கனல் கக்குகின்றதைக் காணலாம்:

"நடவுசெய்த தோழர்கூலி
நாலணாவை ஏற்பதும்
உடலுழைப்பி லாதசெல்வர்
உலகைஆண் டுலாவலும்
கடவுளாணை என்றுரைத்த
கயவர் கூட்டமீதிலே
கடவுள்என்ற கட்டறுத்துத்
தோழிலுளாரை ஏவுவோம்"

இங்கே, தொழிலாளரை அவர்களது மூட நம்பிக்கையைக்கொண்டே ஏமாற்றப் பயன்படும் கற்பனைக்

கட்டினை அறுத்து அவர்களுடைய போராட்டத்தைத் துவக்குவோம் எனக் கூறுகிறார், இன்னும்,

"செப்புதல் கேட்பீர்!—இந்தச்
சேகத்தொழிலாளர்கள் மிகப்பலர் ஆதலின்,
சுப்பல்களாக—இனித்
தொழும்பர்களாக மதித்திடவேண்டாம் !
இப்பொழுதே நீர்—போது
இன்பம் விளைத்திட உங்களின் சொத்தை
ஒப்படைப்பீரே—எங்கள்
உடலில் இரத்தம் கொதிப்பேறு முன்பே"

என்று முதலாளிகளுக்குத் தொழிலாளிகளின் சார்பாக ஓர் எச்சரிக்கை தீட்டியிருக்கிறார். இவ் வெச்சரிக்கையிலே "இரத்தம் கொதிப்பேறுகிறது" என்ற உண்மையை உணர்த்தியிருக்கின்றார். அதன் விளைவாக ஏற்படும் போராட்டத்தில் தொழிலாளருக்கு இருக்கும் வலிவினை,

"எலிகள் புசிக்க எலாம் கொடுத்தே சிங்க
ஏறுகள் ஏங்கிடுமோ—இனிப்
புலிகள் நரிக்குப் புசிப்பளித்தே பெரும்
புதரினில் தூங்கிடுமோ ?"
"கிலியை விடுத்துக் கிளர்ந்தெழுவார் இனி
கெஞ்சும் உத்தேசமில்லை—சொந்த
வலிவுடையார் இன்ப வாழ்வடையார் இந்த
வார்த்தைக்கு மோசமில்லை"

என்று எடுத்துக்காட்டி, தொழிலாளர் தங்கள் சொந்த வலிமையால், உரிமையான இன்பவாழ்வை அடைந்தே தீருவர் என்று உறுதி கூறுகிறார்.

இனி, ஏழைகளைப்பற்றியும் உலக மக்களுக்கு உணர்த்தக் கருதி, உலகப்பனை விளித்துச் சொல்கிறார்:

ஓடப்பரா யிருக்கும் ஏழையப்பர்
உதையப்ப ராகிவிட்டால், ஓர் நொடிக்குள்
ஓடப்பர் உயரப்பர் எல்லாம் மாறி
ஒப்பப்பர் ஆய்விடுவார் உணரப்பா நீ

என்று. இதைக் கேட்டுவிட்டால், ஏழை மட்டு மின்றிக் கோழையாய்த் திரிபவனும் புரட்சிக்குத் தயாராகி விடுவான். அப்படி அனைவருமே புரட்சிக் குத் தயாராகும் நிலை பிறந்துவிடிலோ, அப்பொழுதும் போர்க்களத்தில் நின்று முரசொலி முழக்குகின்றார் புரட்சிக் கவிஞர். போர்வீரர்களுக்கு அவர் தரும் புத்துணர்வு இழந்த உறுப்புக்களை மட்டுமல்ல, நீங்கிய உயிரையே திரும்பத்தந்து, புதுவாழ்வளித்து, போர்க் களத்தில் வெற்றி வாகை சூடச்செய்யும் தன்மைத்து. கேளுங்கள் அம் முழக்கத்தை,

"வலியோர் சிலர் எளியோர் தமை வதையே புரிகுவதா?
மகராசர்கள் உலகாளுதல் நிலையாம் எனும் நினைவா?
கொலைவாளினை எடடாமிகு கொடியோர் செயலறவே
குகைவாழ் ஒரு புலியே உயர்குண மேவிய தமிழா!
இலையே உணவிலையே கதி இலையே எனும் எளிமை
இனிமேலிலை எனவே முரசறைவாய் முரசறைவாய்'

'கொலை வாளினை எடடா' என்றவுடனேயே கொலை வாள் என்று கூறுவதிலே உள்ள உணர்ச்சி தெளிவா கின்றது. வாள்—கொலை செய்வதற்குரிய வாள் என் பதுமட்டுமின்றி, இதுநாள்வரை கொலைத் தொழிலில் ஈடுபடாது உறையிற்கிடந்த வாள் என்பதும், இனி உறையினின்று உருவிவிட்டால், கொலை மாபாதகமா

ஞலும், உரிமையை உண்மையாக்க, நீதியை நிலை நாட்ட, உலுத்தரின் உயிரைக் குடித்தே தீரும் என்பதும் "கொலை வாளினை எடடா" என்பதிலே கேட்கப் படுகின்றது. உணவில்லை கதியில்லை என்று கதறும் மக்களைக் காப்பாற்ற, வீணரை வீழ்த்த "கொலை வாளினை எடடா" என்று முழங்குகிறார் கவிஞர்.

ஆணுக்குப் பெண்ணும், பார்ப்பனருக்குச் சூத்திரரும், பணக்காரருக்கு ஏழைகளும், மிராசுதாரனுக்கு உழவனும், முதலாளிக்குத் தொழிலாளியும், உயர்சாதியினருக்குப் பறையரும், ஆள்பவருக்கு ஆளப்படுபவரும், உலுத்தருக்கு உழைப்பாளரும், ஏத்தருக்கு ஏமாளிகளும், எவரும் எங்கும், எக்காரணத்தாலும், எவ்வகையாலும் அடிமையாகஇருக்கக்கூடாது, இருப்பது முறையாகாது என்று முழங்குகின்றார் கவிஞர் பாரதிதாசன் தமது கவிதை முழுதும்; இந்நாட்டு மக்கள் இக்காலத்தும் பலப்பல வகையிலும் அடிமைப் பட்டிருப்பதைக் கண்டு காணப் பொறுது தமது கருத்துக் கண்களினின்று கனல்கக்கியுள்ளார்; அந்தத் தீப்பொறிகளே அவரது கவிதைகள்,

"இது எனது" என்னும் கொடுமையைத் தவிர்ப்போம், "ஒரு பொருள் தனி" என்னும் மனிதரைச் சிரிப்போம், "கூழுக்கு ஒருவன் அழும்படி ஆண்டிடும் கோலை முறித்திடுவோம்", "ஏழை முதலாளி இல்லாமற் செய்திடுவோம்", "சாதிமத பேதங்கள் மூடவழக்கங்கள், தாங்கி நடைபெற்றுவரும் சண்டையுலகிதனை ஊதையினில் துரும்புபோல் அலைக்கழிப்போம், பின்னர் ஒழித்திடுவோம், புதியதோர் உலகம்செய்வோம்" "பொதுவுடைமைக் கொள்கை திசையெட்டும் சேர்ப்

போம்'' என்று புரட்சியின் விளைவாகிய புது உலகைப புது வாழ்வைப் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார்.

புரட்சி மலர்ந்து, புத்துலகம் பூத்து, புதுவாழ்வு மணங்கமழப் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் அரும் பெருந் தொண்டுகளாற்றியுள்ளார். ஆங்கில நாட்டுக கவிஞர் ஷெல்லியைப்போல, அமெரிக்க நாட்டுக் கவிஞர் வால்ட் விட்மனைப்போல, இஸ்லாமிய இனத்திற்குக் கிடைத்த கவிஞர் இக்பாலைப்போல, திராவிட நாட்டிற்குத், தமிழ் இனததிற்குக் கிடைத்த ஒப்பிலா அறிஞர் புரட்சிக்கவி பாரதிதாசன். அவருடைய பணியே புரட்சிக்கு முதறபணி; எந்நாளும் நின்று நிலைத்துப் பயன் விளைக்கும் அரும்பணி; எவருக்கும் நலம் விளைககும் பெரும்பணி; தமிழ் மொழிக்கும் இலக்கியத்துக்கும வாழ்வளித்த உயிர்ப்பணி. இந்நாட்டிளைஞர்கட்கெல்லாம் இன்பப் பணி; அந்தப்—பணியே புரட்சிக்கவிஞருக்கு அணி. அப் புரட்சிக் கவிஞரே தமிழகத்தின் தலைமணி.

வாழ்க புரட்சிக் கவி!

வெல்க அவ்வுறுதிகள்!!

—க. அன்பழகன்.

படித்துவிட்டீர்களா?

"புண்ணியம் பாவம் என்பதெல்லாம் பொய்தானு......"

"இந்தக் கேள்விக்கு ஏற்கனவே விடை அளித்துவிட்டேன். எல்லாம் மனதைப் பொறுத்ததுதான்."

"பின் எந்த அடிப்படையில் சமுதாய நீதியை அமைக்கிருர்கள்......"

"பெரிய மனிதர்கள் தங்களுக்குச் சவுகரியமான வழியில் சமுதாய நீதியை அமைத்தார்கள். மதம் அதற்கு அங்கீகாரம் அளித்திருக்கிறது. அவ்வளவுதான்......"

"மதம் என்ருல் என்ன......"

"ஒரு திரை......!"

கானகத்திலே காதல்

ரா. தணலன் எழுதியது

விலை 1—12—0 விற்பனையாளர் கழிவு 25%

அனுப்பும் செலவு இனம்.

: தேவைக்கு எழுதுங்கள் :

ஜனக்குரல் காரியாலயம்,

துறையூர், ★ திருச்சி ஜில்லா.